

Στέφανε καὶ κρατεῖτε τὰς παραδόσεις, ἃς ἐδιδάχθητε ἢ ἐκ λόγου ἢ ἐκ δι' ἐπιστολῆς ἡμῶν
ἢ ὁμοσελενικῆς (Κεφ. Ε' στιχ. 18)

Ἡ ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

15) ΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΥΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Κυριακή 20 Ἰουλίου 1959 (Π.Ο.Η.)
Ἔτος ΙΔ'. Ἀριθ. 317 Τιμὴ Φύλλου Δραχ. 1

ΕΚΔΟΣΙΣ ΓΕΝΙΚΟΥ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΚΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ Γ.Ο.Χ.
Γραφεῖα : Ὁδὸς Κάνιγγος 32 Τηλ. 622.952 - Ἀθήναι,

Διευθύνεται ἐπὶ ἀμειβοῦς Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ :

Ἐξάμηνος Δραχ. 15.— Ἐτησίως Δραχ. 80

Ἐξαετηρίως : Ἐξάμ. Δολ. 2.— Ἐτησίως Δολ. 4

ἜΤΟ ΔΙΣ ΕΞΑΜΑΡΤΕΙΝ

Ἀπὸ διαφόρους πληροφορίας καὶ ἀπὸ τὴν ἐγκύκλιον τῆς Κρατοῦσης Ἐκκλησίας (ἀρ. 1031 3.6.59) διαφαίνεται σαφῶς, ὅτι ἔχει καὶ πάλιν τὴν πρόθεσιν νὰ διώξῃ τοὺς Παλαιομερολογίτας!

Ἀνεξαρτήτως τῆς αἰτιολογήσεως τῆς ἀντι-χριστιανικῆς καὶ ἀντιεκκλησιαστικῆς ἀποφάσεως τῶν πριγκήπων τῆς ὁδοῦ Ἀγίας Φιλοθέης διερωτώμεθα : Ἐνα ὁλόκληρον περελθόν, μία ἱστορικὴ πείρα 35 ὁλοκληρῶν ἐτῶν δὲν ἐδίδαξε τοὺς ἐκκλησιαστικοὺς ἡγέτας τῆς Ἑλλάδος;

Ὁ Χρυσόστομος Παπαδόπουλος ἐδίδωκε! Ὁ ἀπὸ Ἰωαννίνων Σπυρίδων ἐφύλαξε! Τὶ ἐπέτυχον; Ὅπῃ ἐν τῷ ὕδατι!

Οἱ ἀγωνιζόμενοι δὲν ἐκάμφθησαν τὸ κίνημα δὲν κατεστάλη! Ἀπ' ἐναντίας ἐξησφάλισε διεθνή προβολὴν καὶ περιεβλήθη μὲ πανορθόδοξον κύρος!

Ἄνδρες συνετοί, πεφωτισμένοι διάνοιαι, ἀνήκοντες εἰς ἕτερα ἐκκλησιαστικὰ κλίματα ἐκτὸς τῆς Ἑλλάδος, ἀλλὰ καὶ Ἀρχιερεῖς ἐντὸς τῆς Ἑλλάδος ὑπέδειξαν ὡς λύσιν τοῦ παλαιομερολογητικοῦ ζητήματος ἢ τὴν ἐπαναφορὰν τοῦ προκαινοτομιακοῦ καθεστώτος ἢ τὴν σύγκλησιν πανορθόδοξου Συνόδου.

Τόσον λοιπὸν τὴν φωνὴν τοῦ παρελθόντος, ὅσον καὶ τὴν σύνεσιν τοῦ παρόντος ἀγνοεῖ ἡ Κρατοῦσα Ἐκκλησία!

Μὲ τὰς ἀποπείρας αὐτὰς ἡ Κρατοῦσα Ἐκκλησία ἐξέθεσε ἀφαντάστως τὴν νοημοσύνην τῆς; ἐπαληθεύσασα δι' ἑαυτὴν τὸ σοφὸν ρητόν : « Ἐὶς δις ἐξήμαρτεῖν οὐκ ἄνδρὸς σοφός ».

Βεβαίως, θὰ ἀντιπροτείνουσι οἱ ἀψυχολογῆ-

τως ἐνεργοῦντες παράγοντες τῆς Ἐπισήμου Ἐκκλησίας, ὁμιλεῖτε οὕτω, διότι ἀγνοεῖτε προφανῶς τὴν σημερινὴν πραγματικότητα τοῦ κινήματος ὑμῶν! Κατετμήθητε καὶ ἀπωλέσατε οὕτω τὸν μαχητικώτερον παράγοντα, τὴν ἀγωνιστικὴν ἐνότητα!

Μόνον αὐτὸ τὸ φαινόμενον δὲν δύναται νὰ ἐπικαλεῖται ἡ κρατοῦσα Ἐκκλησία, διότι Αὕτη τελευταῖως παρουσίασε οἰκτρὸν θέαμα διασπάσεως, ἐπαπειλῆσαν δημιουργίαν καὶ δευτέρας ἐπισήμου ἐν τῷ Κράτει Ἐκκλησίας, χωρὶς ἐν τοσούτῳ ἡ ἐκραγεῖσα κρίσις νὰ ἔχη λήξῃ!

Μία εἶναι ἡ ἀδιάψευστος πραγματικότης; Τὸ κίνημα! Οἱ ἀγωνισταί!

Καὶ τὸ κίνημα αὐτὸ δὲν πρόκειται νὰ κατασταλῇ καὶ ἡ φάλαγγς τῶν ἐντίμων ἀγωνιστῶν δὲν πρόκειται νὰ διαλυθῇ.

Δὲν πρόκειται δέ, διότι τὸ δεσπόζον αἶτημα τῆς ἐποχῆς μας εἶναι ἡ ἐπιστροφή εἰς τὸν χώρον τῆς Ὁρθοδοξίας.

Ὅταν τόποι τῆς πατρίδος μας καταμολύνονται ἀπὸ προτεστάντ καὶ συνέδρια; ὅταν θρασεῖς ἐρωτοτροπίαὶ πρὸς τὴν Δύσιν διεξάγονται; ὅταν θεσμοὶ τῆς Ὁρθοδοξίας νοθεύωνται; ὅταν Κανόνες τῆς Ἐκκλησίας ἀπορρίπτονται ἀσεβῶς; ὅταν τὰ ἥθη καὶ τὰ ἔθιμα τῆς πατρίδος μας ρυπαίνωνται ἀπὸ τὴν ξενομανίαν; ὅταν ὅλα αὐτὰ συμβαίνουν, τότε αὐτομάτως ἀνακύπτει ἡ Ἀνάγκη τῆς ἐπιστροφῆς.

Καὶ τὴν Ἀνάγκην αὐτὴν οὐδεὶς δύναται νὰ τὴν κατανικήσῃ, διότι αὕτη καθ' ἑαυτὴν ἡ Ἀ-

Ο ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΟΣ ΨΑΛΜΟΣ

Ῥπό Ὁσιολογιωτάτου Ἀγιορείτου Μοναχοῦ Ἀντωνίου Μουστάκα

«Διὰ τοῦ εἰπεῖν ἀναφορὰν καὶ ὀλοκαυτώματα, προεδήλωσε τὰς πνευματικὰς θυσίας τὰς ἐναρξαμένας τελεῖσθαι ἐν τῇ Σιών, ἥνικα ἡ γαθύνθη καὶ κατηρίσθη τὰ κατ' αὐτήν· ὅτε δηλαδὴ παρέδωκεν ὁ Κύριος ἡμῶν τὸν θεῖον Δεῖπνον καὶ ἐτέλεσε τὰ τέρατα καὶ θαυμάσια ἐν αὐτῇ. Αὗται δὲ αἱ πνευματικαὶ θυσίαι τανῶν ἐκτελοῦνται καὶ προσφέρονται τῷ Θεῷ ἐν πάσαις ταῖς Ἐκκλησίαις τῶν χριστιανῶν, ταῖς ἀνὰ πᾶσαν τὴν οἰκουμένην».

(Ἀνθ.μ. Πατριάρχ. ἐρμηνεία)

«Τότε ἀνοίσουσιν ἐπὶ τὸ θυσιαστήριόν σου μόσχους».

Τότε, λέγει, κατὰ τὸν καιρὸν τῆς πολιτείας τῶν χριστιανῶν θέλει ἀποδεχθῇ ὁ Θεὸς ἐκ τῆς Ἐκκλησίας τὴν ἐκ τῆς ἀρετῆς θυσίαν. Θέλει ἀποδεχθῇ τὰς διὰ τὴν ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ γενομένας τιμωρίας τῶν Ἀγίων Ὁμολογητῶν καὶ τῶν Μαρτύρων, τοὺς ἀγῶνας καὶ ἰδρώτας τῶν Ἀσκητῶν, Ἐρημιτῶν καὶ γενικῶς τῶν ἐν τῇ Μοναχικῇ πολιτείᾳ διαπρεψάντων, κοὶ τὴν ἐγκράτειαν καὶ σωφροσύνην τῶν ἐν γάμῳ εὐαρεστησάντων τῷ Θεῷ.

Μόσχοι δὲ νοοῦνται, κατὰ τοὺς ἱεροὺς ἐξηγητὰς τῶν ψαλμῶν, οἱ πιστοὶ χριστιανοί· διότι οὗτοι ἐργάζονται τὰς ἀρετάς· διότι καὶ αὐτοὶ εἶναι παχεῖς ἀπὸ τὰ χαρίσματα τοῦ ἁγίου Πνεύματος· καὶ διότι καὶ αὐτοὶ—ὡς βόες καὶ μόσχοι—κερατίζουσι καὶ καταστρέφουσι τὰ ἐφάμαρτα πάθη καὶ τὸν εἰσηγητὴν τούτων διάβολον. Καθὼς δὲ οἱ μόσχοι καὶ οἱ ταῦροι προσέφέροντο εἰς θυσίαν εἰς τὸ Νομικὸν Θυσιαστήριον,

νάγκη εἶναι δύναμις ἐπιβαλλομένη καὶ συντρίβουσα.

Καὶ ἡ ἀνάγκη αὕτη τῆς ἐπιστροφῆς (ὅχι ὁ δεκατριμερισμὸς) συνιστᾷ τὸ πανίσχυρον θεμέλιον τοῦ Ἀγῶνος μας.

Ἰδοὺ διατὶ εἴμεθα ἐκ τῶν προτέρων βέβαιοι, ὅτι οὐδεὶς διωγμὸς δύναται νὰ ἐκμηδενίσῃ τὸ κίνημά μας.

Κακῶς ἡ κρατοῦσα Ἐκκλησία τοποθετεῖ τὸ ζήτημά μας, εἰς τὴν παχυλὴν ἐπιθυμίαν νὰ ἐορτάζωμεν μετὰ 13 ἡμέρας καὶ σπεύδει προθύμως νὰ μᾶς ἐξασφαλίσῃ φερέφωνα ρασοφόρα.

Ἡ ἐπιθυμία ἡμῶν εἶναι ἡ ἐπιστροφή καὶ δι' αὐτὴν ἀγωνιζόμεθα.

Διώκουσα ἡ Κρατοῦσα Ἐκκλησία ἡμᾶς, διώκει αὐτὴν τὴν ἀνάγκην τῆς Ἐπιστροφῆς καὶ κατὰ συνέπειαν εὐρίσκεται ἐκτὸς Ἠθικῆς περιοχῆς!

Ἄς προσέξῃ λοιπόν, πρὶν ἐκτεθῇ διὰ τρίτην φορὰν καὶ ὑπερβῇ τὸ μέτρον τοῦ λαϊκοῦ ρητοῦ «τὸ δις ἐξαμαρτεῖν οὐκ ἀνδρὸς σοφοῦ».

Ῥς βεβαιοὶ καὶ Παῦλος ὁ Ἀπόστολος ἐν τῇ πρὸς Ἑβραίους ἐπιστολῇ (Κεφάλ. Θ'. 12-13), τοιοῦτοτρόπως καὶ οἱ πιστοὶ χριστιανοὶ οἱ τέλειοι κατὰ τὴν πρᾶξιν καὶ θεωρίαν προσφέρονται εἰς τὸ ἐπουράνιον θυσιαστήριον τῆς Ἐκκλησίας τῶν Πρωτοτόκων τῶν ἐν οὐρανοῖς ἀπογεγραμμένων, τῆς ὁποίας εἶθε νὰ ἀξιωθῶμεν πάντες οἱ χειρὶ Θεοῦ πλασθέντες καὶ διὰ τοῦ Σταυρικοῦ θανάτου τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἀναπλασθέντες.

Μάθημα σπουδαῖον διὰ πάντα ἄνθρωπον ἐδίδασκεν ὁ Προφήτης καὶ Βασιλεὺς Δαβὶδ διὰ τοῦ ψαλμοῦ τούτου, τοῦ ὁποίου τὴν σύντομον ἐρμηνείαν ἀνωτέρω κατεχωρήσαμεν, τὸ μάθημα τῆς μετανοίας καὶ ἐξομολογήσεως, μάθημα ἀπαραίτητον διὰ τὴν ψυχικὴν σωτηρίαν παντὸς ταύτην ἐπιποθοῦντος. Καὶ ἐπειδὴ «οὐδεὶς ἀμέτοχος ἀπὸ οὐκὸν ἦν καὶ μία μόνον ἡμέρα ἢ ὁ βίος αὐτοῦ ἐπὶ τῆς γῆς» κατὰ τὸ λεγόμενον ἐν τῇ Βίβλῳ τοῦ Δικαίου Ἰώβ· καὶ ἐπειδὴ ὁ Θεὸς γνωρίζει, καὶ ὁ ἴδιος εἶπεν, ὅτι «ἐγνέται ἡ διάνοια τοῦ ἀνθρώπου ἐπιμελῶς ἐπὶ τὰ πονηρὰ ἐκ νεότητος αὐτοῦ» (Γενεσ. Κεφ. Η'. 21)· διὰ τοῦτο ἐδωρήσατο εἰς τὸ ἀνθρώπινον γένος τὸ μυστήριον τῆς μετανοίας καὶ ἐξομολογήσεως, τὸ ὁποῖον ὁ Προφητὰναξ καὶ εἰς τὸν ἑαυτὸν του ἐνήργησε, καὶ πρὸς πάντας συνιστᾷ διὰ τοῦ Πεντηκοστοῦ ψαλμοῦ του. Μετενόησε, ἐξωμολογήθη, συνεχωρήθη, ἱατρεύθη Ἐπὶ τοῦ ὁποίου θαυμάζων ὁ μέγας Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος λέγει:

«Εἶδετε Δεσπότην φιланθρωπίαν λάμπουσαν καὶ τὸν νεκρὸν (τῇ ἀμαρτίᾳ) ζωοποιούσαν; Εἶδετε λέγοντα αὐτὸν (τὸν Δαβὶδ), «*ἡμάρτηκα τῷ Κυρίῳ*» καὶ τὸν Προφήτην (Νάθαν) λέγοντα «*καὶ Κύριος ἀφείλε τὸ ἀμάρτημά σου*». Σύντομος ἡ ἐξομολόγησις, συντομωτέρα ἡ ἱατρεία καὶ ἡ διόρθωσις. Διὰ τῶν πραγμάτων ἡμάρτε, διὰ ρημάτων ἐξωμολογήσατο. Ἐνευσεν ὁ Θεός, καὶ τὸ ἔλκος ἠφανίσθη, τὸ τραῦμα διωρθώθη, καὶ ἡ ὑγεία ἐπανῆλθεν. Ἄλλ' οὐκ ἠρκέσθη εἰς τοῦτο μόνον ὁ Προφήτης· ἀλλὰ μετὰ τὸν ἔλεγχον, μετὰ τὴν διόρθωσιν, μετὰ τὴν τῶν τραυμάτων ἀπαλλαγὴν, καὶ ψαλμὸν ἔγραψεν εἰς τὴν ὑπόθεσιν αὐτὴν· ὥστε τῇ μετὰ ταῦτα γενεᾷ τὰ ἐκεῖνου πόθῃ γενέσθαι ἱατρεῖον· καὶ τὸ ἐκεῖνον ναυάγιον γενέσθαι λιμένα, καὶ ἐξ ὧν ἐκεῖνος ἔπαθε καὶ διορθώθη, ἕτερον τοῖς αὐτοῖς περιεπεσόντα, τῆς αὐτῆς ἀπολαῦσαι ἱατρείας καὶ διορθώσεως». (Δόγ. Β'. εἰς τὰ ὑπόλοιπα τοῦ Πεντηκοστοῦ ψαλμοῦ).

Τὸ Μυστήριον τῆς Μετανοίας καὶ ἐξομολογήσεως εἶναι ἐν ἐκ τῶν ὑποχρεωτικῶν διὰ πάντας ὀρθόδοξον χριστιανὸν Μυστηρίων τῆς ἀγίας Ἐκκλησίας· ὅθεν περὶ τούτου πραγματευθησόμεθα εἰς τὰ ἐπόμενα καὶ ἐν εὐθετωτέρῳ χρόνῳ.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΙΝΗΣΙΝ ΤΗΣ ΚΟΙΝΟΤΗΤΟΣ Γ. Ο. Χ. ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Τὸ Δ. Σ. τῆς Κοινότητος μας καὶ ὑπὸ τὴν δραστηρίαν καὶ ἐμπνευσμένην καθοδήγησιν τοῦ προέδρου τῆς κ. Ἡλίας Νικολοπούλου, ἀπεφάσισεν, ὅπως ἀναζωπυρώσῃ τὸ φρόνημα τῶν Ἀδελφῶν μας τῶν Παραρτημάτων τῆς Ὑπαίθρου Β. Ἐ. καὶ ἐν συνεννοήσει μετὰ τοῦ σεβαστοῦ ἱεροῦ Κλήρου τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν, κατὰ τὸν μῆνα Ἰούνιον ἐ.ἔ. προέβῃ εἰς τὰς κάτωθι ἐξορμήσεις, αἵτινες ἀπέβησαν λίαν καρποφόροι καὶ ἐπελύθησαν πλεῖστα ζητήματα ἀφορῶντα τὰ Παραρτήματά μας ὥς καὶ τὸν ἱερόν μας ἀγῶνα.

Ι. Τὴν Δευτέραν, ἑορτὴν τοῦ Ἀγίου Πνεύματος.

Ὁ Αἰδес. Πατὴρ Στυλ. Μουσᾶς, συνοδευόμενος ὑπὸ ὁμάδος Ἀδελφῶν μας ἐνὸς πλήρους αὐτοῦ «Πούλμαν» ὥς καὶ παρὰ τοῦ Ταμίου τῆς Κοινότητος μας κ. Βασ. Εὐστρατιάδη, μετέβησαν εἰς τὴν γενέτειραν τοῦ Πατρὸς Στυλιανοῦ εἰς τὸ χωρίον Ἀγ. Πνεῦμα — Σερρών, ὅπου ἐλειτούργησαν καὶ ὠμίλησε σχετικῶς. Μετὰ τὸ τέλος τῆς Θείας λειτουργίας ἔλαβε χώραν σύσκεψις μετὰ τῶν Ἀδελφῶν τοῦ Παραρτήματος ἐπὶ τῶν φλεγόντων θεμάτων τοῦ ἱεροῦ μας ἀγῶνος καὶ τὴν μεσημβρίαν ἅπαντες ὁμοῦ οἱ Ἀδελφοί, ἀνῆλθον εἰς τὴν ὁμώνυμον Ἱερὰν Μονήν, ὅπου ἔλαβε χώραν κοινὴ συνεστίασις καὶ ἄργα τὸ ἑσπέρας ἐπέστρεψαν εἰς τὴν πόλιν μας συναποκομίσαντες τὰς καλυτέρας ἐντυπώσεις.

II. Τὴν ἐπομένην Κυριακὴν τῶν Ἀγίων Πάντων.

Ὁ Πανοσιολ. Πατὴρ Ἀμβρόσιος Χαραλαμπίδης συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ κ. Ἀντ. Πέππα μετέβησαν εἰς τὸ Παράρτημα Πτολεμαΐδος εἰς τὸν πανηγυρίζοντα Ἱ. Ν. τοῦ Παραρτήματος. Ἀφ' ἑσπέρας ἐτελέσθη μέγας ἑσπερινὸς μετὰ λιτανεύσεως τῆς Ἱερᾶς Εἰκόνης, τὴν δὲ ἐπομένην πανηγυρικὴ λειτουργία μετ' ἄρτοκλασίας καθ' ἣν ὠμίλησε σχετικῶς. Τὴν μεσημβρίαν παρετέθη κοινὴ τράπεζα καθ' ἣν συνεζητήθησαν διάφορα θέματα, ἀφορῶντα τόσο τὸ Παράρτημα ὅσον καὶ τὸν ἱερόν μας ἀγῶνα.

Ἀνεγνωρίσθη ἡ ἀνάγκη τῆς παραμονῆς τοῦ Πανοσιολογ. Πατρὸς Ἀμβροσίου ἐπὶ μίαν ἑβδομάδα πρὸς ἐξυπηρέτησιν πνευματικῶς τῶν Ἀδελφῶν τοῦ Παραρτήματος, ἥτις καὶ ἐνεκρίθη.

III. Τὴν Κυριακὴν 22 τ.μ.

Ὁ Αἰδес. Πατὴρ Στυλ. Μουσᾶς, ἀφ' ἑσπέρας μετέβῃ εἰς τὸ Παράρτημα τοῦ χωρίου Σέδες Θεοῦκης, ὅπου ἐτελέσθη ἑσπερινός, τὴν πρωΐαν δὲ ἡ Θεία λειτουργία καὶ σχετικὴ ὁμιλία. Ταύτην παρηκολούθησαν μεταβάντες τὴν πρωΐαν οἱ κ.κ. Π. Κοσσαρᾶς, Ἀντ. Πέππας μέλη τοῦ Δ. Σ. τῆς Κοινότητος Θεοῦκης. Μετὰ τὴν ἀπόλυσιν ἔλαβεν χώραν σύσκεψις εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Συμβούλου τοῦ Παραρτήματος κ. Παπαθεοδώρου,

ὅπου καὶ ἐθίγησαν πλεῖστα ζητήματα τοῦ Παραρτήματος ὥς καὶ τοῦ ἱεροῦ Ἀγῶνος καὶ ἐπιστοποιήθη ἡ ταυτόσημος γνώμη τῶν Ἀδελφῶν μετὰ τῆς Κοινότητος.

IV. Τὴν Κυριακὴν 29 ἑορτὴν τῶν Κορυφαίων Ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου.

Ὁ Αἰδес. Πατὴρ Στυλ. Μουσᾶς μετέβῃ ἐκ νέου εἰς τὸ Παράρτημα τοῦ Ἀγ. Πνεύματος Σερρών, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ ἱεροψάλτου καὶ ἐκ τῶν πρώτων εἰς τὰς ἐπάλξεις τοῦ ἀγῶνος μας ἀδελφοῦ κ. Ἀντ. Στεφάνου, ὥς καὶ ὑπὸ τοῦ κ. Ἀντ. Πέππα συμβούλου. Τούτους ὑπεδέχθη ὁ πρόεδρος τῆς Κοινότητος Θεοῦκης κ. Ἡλίας Νικολόπουλος μεθ' ὧν τῶν ἀδελφῶν τοῦ Παραρτήματος. Ἀφ' ἑσπέρας εἰς τὸν καλλιτεχνικώτατον καὶ ἀπαστράπτοντα Ἱερόν Ναόν τοῦ Παραρτήματος, τιμώμενον ἐπ' ὀνόματι τοῦ Ἀγ. Γεωργίου τοῦ Τροπαιοφόρου ἐγένετο κατανυκτικώτατος ἑσπερινός, τὴν πρωΐαν ἡ Θεία λειτουργία καθ' ἣν ὠμίλησε σχετικῶς. Ὁ Ναὸς εἶχεν ὑπερπληρωθῇ ἀπὸ εὐσεβεῖς ἀδελφούς, οἵτινες κατασυγκεκινημένοι δὲν ἤξευρον πὺς νὰ εὐχαριστήσουν. Ἀπαντες οἱ ἀδελφοί συνεκentrώθησαν εἰς τὸ προαύλιον τοῦ Ἱ. Ν. ὅπου συνεζητήθησαν πλεῖστα θέματα τόσο τοῦ Παραρτήματος, διὰ τὰ ὁποῖα τοὺς ἐδόθησαν σχετικαὶ ὁδηγαί, ὅσον καὶ τοῦ ἱεροῦ μας ἀγῶνος.

Τὴν ἑσπέραν τῆς αὐτῆς ἡμέρας ἐγένοντο διωρος στάθμευσις εἰς Σέρρας ὅπου εἰς τὸν ἐκεῖ Ἱ. Ν. τοῦ Παραρτήματος ἔλαβεν χώραν σύσκεψις τῶν Αἰδес. κ.κ. Στυλιανοῦ καὶ Ἰλαρίωνος, τοῦ Συμβουλίου τοῦ Παραρτήματος Σερρών ὥς καὶ τῶν κ.κ. Ἡλίας Νικολοπούλου προέδρου τῆς Κοινότητος Θεοῦκης κ. Ἀντ. Πέππα συμβούλου. Συνεζητήθησαν θέματα ἀφορῶντα τὸ Παράρτημα Σερρών, καθ' ἣν τόσο ὁ Αἰδес. κ. Στυλ. Μουσᾶς, ὅσον καὶ ὁ κ. Ἡλίας Νικολόπουλος πρόεδρος τῆς Κοινότητος ὑπέμνησαν τὰς ὑποχρεώσεις, ὃς ἔχομεν ἀπέναντι τοῦ Ἱ. Ἀγῶνος καὶ τὰς εὐθύνas ἀπέναντι τοῦ Θεοῦ.

Περαιῶν τὴν παροῦσαν μου συγχαίρομεν θερμῶς ἅπαντας τοὺς εὐσεβεῖς Ἐπιτρόπους καὶ ὅλα ἐν γένει τὰ μέλη τῶν ἀνωτέρω Παραρτημάτων μας

Α. Π.

Ὑπεύθυνος ὅλης Παναγιώτης Ι. Βρετᾶκος

Κάνιγγος 32 — Ἀθήναι

Τυπογραφείου Γεώργιος Σερμίνης

Θεμιστοκλέους 33 — Ἀθήναι

Εὐαγγελικὰ Διδάγματα

ΜΗΠΩΣ ΕΙΜΕΘΑ ΠΑΡΑΛΥΤΙΚΟΙ;

Θάρσει, τέκνον· ἀφένται σοι αἱ ἁμαρτίαι σου.

Κυριακὴ ΣΤ' Ματθ.

«Ἀφένται σοι αἱ ἁμαρτίαι σου» λέγει ὁ Κύριος πρὸς τὸν Παραλυτικόν.

Λοιπὸν; Ὁ ἀσθενὴς αὐτὸς εἶχεν ἀνάγκην ἀπὸ τὴν συγχώρησιν τῶν ἁμαρτιῶν του ἢ ἀπὸ τὴν θεραπείαν τῆς κατηραμένης ἀρρώστειας ποὺ τὸν κρατοῦσε αἰχμάλωτο τοῦ πόνου;

Λέτε ὅμως ὅτι ὁ Κύριος δὲν ἐγνώριζεν τι ἔπρεπε νὰ θεραπεύσῃ; Καὶ εἰς τὸν ἄλλον Παραλυτικὸν ποὺ ἐθεράπευσε εἶπεν: Μηκέτι ἁμάρτανε.

Ἄρα κάτι πρέπει νὰ σημαίνῃ ὁ λόγος Του.

Καὶ αὐτὸ εἶναι ὅτι ἡ σωματικὴ ἀρρώστεια ἔχει πάντοτε τὴν αἰτία της εἰς τὴν ψυχὴν.

Ἀκόμη καὶ διὰ τὸ Θεὸς δοκιμάζῃ τοὺς ἀνθρώπους τὸ κάνει διὰ νὰ ἴδῃ τὴν πίστιν των.

Ἡ ἁμαρτία λοιπὸν εἶναι ἡ μεγαλύτερα, ἡ φοβερώτερα ἀρρώστεια τῆς ψυχῆς.

Ἡ σωματικὴ παράλυσις χωρὶς ἐμπρὸς εἰς τὴν ψυχικὴν παράλυσιν ποὺ ἐπιφέρει ἡ ἁμαρτία. Ἡ τελευταία ὅταν προσβάλλῃ τὴν ψυχὴν τοῦ ἀνθρώπου τοῦ παραλύει τὸ θρησκευτικὸν συναίσθημα.

Ἐπειτα ὁ δυστυχὴς ἁμαρτωλὸς χάνει τὸν ἔλεγον ἐπὶ τοῦ ἡθικοῦ συναισθήματος. Ἀπὸ ἐκεῖ καὶ ὕστερα δὲν μένει τίποτε εἰς τὴν θέσιν του, οὔτε ἡ ἀξιοπρέπεια, οὔτε ἡ τιμὴ, οὔτε ἡ φιλοπατρία.

Ἡ ἁμαρτία ὅπουδήποτε καὶ ἂν διαπράττεται, εἴτε ὡς μέθη, εἴτε ὡς χαρτοπαιξία, εἴτε ὡς πορνεία, ἔχει τὴν σατανικὴν δύναμιν νὰ προσβάλλῃ τὴν ψυχὴν σὺν τὴν γάγγραινα.

Ἄν πρὸς στιγμὴν παραδοθῶμε εἰς τὴν ἐξουσίαν της μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι ἀργότερον θὰ μετανοήσωμε ὑπάρχει ὁ κίνδυνος νὰ μὴ ἐπιστρέψωμε ποτὲ εἰς τὴν χώραν τῆς σωτηρίας. Ἡ ψυχικὴ παράλυσις θὰ μᾶς καθελώσῃ αἰωνίως εἰς τὸ μαρτύριον.

Μακρὰ λοιπὸν ἀπὸ τὸ μικρόβιον τῆς ἁμαρτίας.

Ἡ γλῶσσα μας ἄς εἶναι εὐλογημένη καὶ ὅχι κατηραμένη.

Ἐν τῷ ἄρχοντι τῶν δαιμονίων ἐκβάλλει τὰ δαιμόνια.

Κυριακὴ Ζ' Ματθ.

Ὁ Ἰησοῦς θριαμβευτὴς καὶ σαγηνευτὴς τῶν ψυχῶν περιέρχεται τὴν Ἀγίαν Γῆν. Θεραπεύει καὶ διδάσκει, βαπτίζει ἐν πνεύματι καὶ ἀνοίγει τὸν δρόμον τῆς σωτηρίας. Καὶ ἰδοὺ σήμερον θεραπεύει δύο τυφλοὺς καὶ ἓνα δαιμονιζόμενον. Θριαμβὸς καὶ πνευματικὴ παντοδυναμία. Ὁ ἀπλὸς καὶ ταπεινὸς λαὸς τὸν ἀκολουθεῖ ἐπὶ τῶν πτερύγων τῆς νέας πίστεως.

Μέσα εἰς αὐτὴν τὴν ἀτμόσφαιρα τῆς πνευματικῆς μεταρρώσεως, εἰς τὴν ὁποίαν δὲν ἔπρεπε νὰ ὑπάρχῃ παραφωνία, νὰ ποὺ σύρεται, ἔρπει καὶ ξερνᾷ δηλητήριον ἓνα φαρμακερὸ φίδι. Εἶναι ἡ βδελυρὴ

καὶ ἀπαισία συκοφαντία τῆς φαρισαϊκῆς σατανικότητος.

Μέχρι σήμερον εἶχον ἐκστομίσει εἰς βάρος τοῦ Διδασκάλου πολλὰς ὕβρεις. Τώρα ὅμως φθάνουν εἰς τὸ ἀποκορύφωμα τῆς συκοφαντικῆς τῶν ἐκστρατείας: «Ἐν τῷ ἄρχοντι τῶν δαιμονίων ἐκβάλλει τὰ δαιμόνια»

Οἱ ἀρχισατανάδες τολμοῦν νὰ εἰπουν ὅτι ὁ Κύριος ὑπηρετεῖται ἀπὸ τοὺς δαίμονας.

Τόσον ἀσεβής, βδελυρὰ καὶ θρασεία συκοφαντία διὰ τὸν Σωτῆρα δὲν εἶχεν ἄλλοτε ἀκουσθῇ.

Αὐτὸ δεικνύει πόσον χαμηλὰ ἡμπορεῖ νὰ πέσῃ ὁ συκοφάντης.

Ὡ τί τρομερὸ εἶναι τὸ ὄπλον αὐτοῦ τοῦ διαβόλου! Πόσας καταστροφὰς ἔχει ἐπιφέρει! Τὶ βόρβορος συκοφαντίας ἔχει καλύψει πολλοὺς ἀθώους, πολλοὺς ἄγνους καὶ πόσα δάκρυα ἔχουν χυθῇ, πόσο αἷμα ἔρρευσε!

Ὁ συκοφάντης εἶναι μισητὸς καὶ ἀηδιαστικὸς τύπος τοῦ ὁποίου τὸ μόνον κέρδος εἶναι ἡ περιφρόνησις τῆς κοινωνίας. Ἐνῶ προσπαθεῖ νὰ δηλητηριάσῃ τὸν ἄλλον, τελικῶς δηλητηριάζεται ὁ ἴδιος. Ἡ πρώτη καὶ μεγαλύτερα ζημία, εἶναι αὐτὴ ποὺ κάνει εἰς τὸν ἑαυτὸν του. Δείχνει ὅλο τὸ ἀπόθεμα τῆς καρδίας του. Τὴν ἄβυσσος τῆς κολάσεως ποὺ τὴν κουβαλεῖ εἰς τὴν ψυχὴν του.

Ἐἰ γὰρ τὸ ρεῖθρον—γράφει ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος—οὕτως ἀκάθαρτον, ἐννόησον οἶα ἡ πηγὴ τοῦ βορβόρου τούτου. Ἐκ γὰρ τοῦ περισεύματος τῆς καρδίας λαλεῖ τὸ στόμα.

Ὁ συκοφάντης ὅμως εἶναι λέπρα ποὺ τὴν μεταδίδει καὶ εἰς τὰ θύματά του. Καταστρέφει καὶ τραυματίζει ὑπολήψεις. Σακατεύει καὶ δηλητηριάζει τὴν ζωὴν ἀθῶων καὶ ἐντίμων ἀνθρώπων. Πόσα δράματα δὲν ἔχει προκαλέσει ἡ κολασμένη συκοφαντία!

Ἡ γλῶσσα καὶ ὁ λόγος εἶναι θεσπέσια ἀγαθὰ ἐφ' ὅσον χρησιμοποιοῦνται διὰ τὴν ἐξυπηρέτησιν τοῦ καλοῦ.

Γίνονται ὅμως κατὰρα καὶ φρίκη ἂν περάσουν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς διαβολικῆς συκοφαντίας.

Ἄς ἔχωμε λοιπὸν πάντα ἀνοικτά, πάντα ἄγρυπνα τὰ μάτια τῆς ψυχῆς μας, ὥστε νὰ μὴ πέσωμε εἰς τὸ θανάσιμον ἁμάρτημα τῆς κατηραμένης συκοφαντίας.

Ὁ λόγος μας ἄς εἶναι πάντα ἡ ἀνταύγεια ἐνὸς πνευματικοῦ καὶ χριστιανικοῦ βάρους μέσα εἰς τὸ ὁποῖον ἐπωδίζονται καὶ ζωογονοῦνται αἱ ὑψηλαὶ ἀρεταὶ τῆς ἀγάπης, τῆς συμπόνιας καὶ τῆς αὐτοθυσίας.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ἀνακοινοῦται ὅτι πᾶσα ἀποστολὴ χρημάτων εἴτε ἀπὸ ὀφειλὴν συνδρομῶν ἐφημερίδος ἢ διαφόρους ἄλλας εἰσφορὰς πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος ἀπενδύνεται ΜΟΝΟΝ πρὸς τὸν Ταμίαν Ἱερομ. ΓΡΗΓΟΡΙΟΝ ΠΑΠΑΒΛΑΧΟΝ, ὁδὸς Κἀνίγγος 32—Ἀθῆναι.

(Ἐκ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς)

Ἡ ΟΣΙΟΜΑΡΤΥΣ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

ὑπὸ τοῦ Ἀρχιμ. Αὐξεντίου Πάστρα

Ἐντὸς τῶν κόλπων τοῦ χριστιανισμοῦ ἐγαλονυχῆθησαν καὶ ἀνετράφησαν περιφανεῖς φυσιογνωμίαι, πρὸς τὰς ὁποίας ἅπας ὁ ὀρθόδοξος κόσμος ἀποβλέπει μὲ δέος καὶ συγκίνησιν. Μία ἀπὸ τὰς ἐκλεκτὰς καὶ ἐξόχους αὐτὰς φυσιογνωσίας εἶναι καὶ ἡ τῆς πανευφήμου Ὁσιομάρτυρος τοῦ Χριστοῦ Παρασκευῆς, ἣτις ἠνάλωσε τὸν βίον της εἰς τὸ ἰδεῶδες τῆς ἐξαπλώσεως τῆς χριστιανικῆς πίστεως καὶ τῆς προσελκύσεως τῶν ἐθνικῶν εἰς τὸν χριστιανισμόν.

Ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας ἡ ἐκλεκτὴ αὕτη μαθήτρια τοῦ Κυρίου ἐπαρουσίασε δείγματα μεγάλων ἀρετῶν, ζῶσα ἐν παρθενίᾳ καὶ τηροῦσα ἀμόλυντον τὴν τε ψυχὴν καὶ τὸ σῶμα ἀπὸ παντὸς ρυπαροῦ καὶ δυσώδους ἔργου. Παραλλήλως εἶχε κοσμήσει ἑαυτὴν μετ' αἰδοῦς καὶ σωφροσύνης καὶ εἶχε καταστήσει τὴν ψυχὴν της κατοικητήριον τοῦ ἐν Τριᾷδι δοξαζομένου Θεοῦ. Ποθοῦσα δὲ βίον κρείττονα καὶ ὑψητεστέρον μετὰ τὸν θάνατον τῶν γονέων της, «πωλεῖ τὰ υπάρχοντά της καὶ διαδίδωσι ταῦτα πτωχοῖς» ἐγκλεισθεῖσα εἰς μοναστήριον καὶ βιοῦσα θεαρέστως καὶ ἀγγελικῶς. Καὶ ἀφοῦ ἐν τῇ μονῇ ἐτελειοποίησε τὸ πρῶτον ἑαυτὴν καὶ ἀπετέλεσε σκευὸς ἐκλογῆς, ἀνέλαβε κατόπιν τὸ ὑψηλὸν ἔργον τῆς ἐκχριστιανίσεως τῶν λαῶν μεταβαίνουσα ἀπὸ τόπου εἰς τόπον καὶ κηρύττουσα ζέουσα τῷ πνεύματι τὴν Εὐαγγελικὴν ἀλήθειαν.

Ἀντωνῖνος, Ἀσκληπιός, Ταράσιος. Εἶναι οἱ τρεῖς βασιλεῖς, οἱ ὁποῖοι παντὶ σθένει προσπαθοῦν νὰ τὴν ἀποτρέψουν ἀπὸ τὸ ἱεραποστολικόν της ἔργον καὶ νὰ μεταβάλουν τὰ φρονήματά της. Ἡ Ἁγία ὁμως παραμένει ἀκαμπτος. Οὐδόλως κλονίζεται, — οὐδόλως πτοεῖται. Ἡ ἀπόφασίς της εἶναι νὰ μαρτυρήσῃ, νὰ θυσιάσῃ διὰ τὸν Χριστόν, ἐὰν τὸ καλέσῃ ἡ ἀνάγκη.

Καὶ ἐξακολουθεῖ, παρ' ὅλας τὰς φυλακίσεις καὶ τὰ δεσμά, παρ' ὅλας τὰς κακώσεις καὶ τὰς βασάνους, εἰς τὰς ὁποίας τὴν ὑπέβαλον οἱ ἄπληντοι καὶ ἀμειλίκτοι διώκται τοῦ χριστιανισμοῦ, νὰ διδάσκῃ, νὰ κηρύττῃ καὶ νὰ εὐαγγελίζεται.

«Γίνεται τοῖς πᾶσι τὰ πάντα, ἵνα πάντας τινὰς σώσῃ». Καὶ κατορθώνει, μία νεᾶνις ἀσθενής, μία ἐκπρόσωπος τοῦ ἀνισχύρου γυναικείου φύλου, μία ὑπαρξὶς λεπτὴ καὶ τρυφερὰ, κατορθώνει τῇ βοηθείᾳ τοῦ Θεοῦ νὰ ἐμβολιάσῃ τοὺς ἀπίστους μὲ τὴν ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ καὶ νὰ σαγηνεύσῃ αὐτοὺς μὲ τὴν ὑπερκόσμιον διδασκαλίαν της. Ἐμπνέει καὶ συγκλονίζει ἡ διδασκαλία της. Ἡλεκτρίζουν καὶ συναρπάζουν ἡ ζωὴ της, τὰ θαύματά της, τὸ μαρτύριόν της.

Καὶ ὅταν ἡ ἐξηγνισμένη καὶ δλόφωτος ψυχὴ της ἀπέρχεται πρὸς τὰς οὐρανίους μονάς, ὁ θρίαμβος εἶναι ἀκόμη μεγαλύτερος, ἡ νίκη λαμπρότερα.

Ἡ Ἁγία παραδίδεται εἰς τὴν ἀθανασίαν.

«Ἐκ γυναικὸς πηγάζει τὰ κρείττω» ἀναφωνεῖ ἑκαστος πρὸ τῆς μεγαλειώδους φυσιογνωμίας τῆς Ὁσιομάρτυρος Παρασκευῆς.

Καὶ διὰ μίαν ἀκόμη φορὰν ἀποδεικνύεται περι-

τράνω, ὅτι ἡ γυνὴ εἶναι ὄν δυναμικόν, μὲ τάλαντα καὶ χαρίσματα. Καὶ ὅταν ἐκμεταλλευθῇ ταῦτα καταλλήλως καὶ τὰ χρησιμοποίησῃ διὰ τὸ κοινὸν καλόν, ἀποβαίνει ὀλοκληρωμένη προσωπικότης καὶ ἀξιόλογον μέλος τῆς κοινωνίας.

Ἀπέδειξε τοῦτο ἐμπράκτως ἡ Ἁγία Παρασκευὴ καὶ ὅλαι ἐκείναι αἱ ἄγαι γυναῖκες, αἱ ὁποῖαι διέθεσαν ὅλον τὸν ψυχοπνευματικόν των δυναμισμὸν διὰ τὴν ἐξυπηρέτησιν τῶν συνανθρώπων των.

Παρηγκωνίσθη ἀνέκαθεν ἡ γυνὴ καὶ ἐθεωρήθη ὄν εὐτελὲς καὶ ἀνάξιον λόγου.

Καὶ ὁμως ἡ Ἐκκλησιαστικὴ Ἱστορία μᾶς πληροφορεῖ, ὅτι ἡ γυνὴ εἶναι εὐεργετικὴ, παράγων προόδου καὶ εὐημερίας καὶ ἐξόχων ἔργων, ὅσάκις θελήσῃ νὰ χρησιμοποίησῃ ἐπωφελῶς καὶ νὰ καλλιεργήσῃ ὅλας τὰς ἀγαθὰς ιδιότητας τὰς ὑπὸ τοῦ Θεοῦ δοθείσας εἰς αὐτήν.

Ἡ γυνὴ καὶ ὡς παρθένος καὶ ὡς σύζυγος καὶ ὡς μοναχὴ καὶ ἱεραπόστολος καὶ ὡς ἐργαζομένη εἰς διαφόρους τομεῖς τῆς ἀνθρωπίνης δραστηριότητος δύναται νὰ μεγαλουργήσῃ, ἐὰν τὸ θελήσῃ.

Παράδειγμα τρανώτατον ἡ Ἁγία Παρασκευὴ, ἣτις ἐπεβλήθη εἰς λαοὺς καὶ βασιλεῖς, ἣτις προσέφερεν ἀνυπολογίστους ὑπηρεσίας εἰς τὴν χριστιανικὴν Ἐκκλησίαν καὶ ἔχυσε τὸ πολύτιμον αἷμα της διὰ νὰ ποτίσῃ τὸ δένδρον τῆς πίστεως κάτωθεν τοῦ ὁποίου προστρέχουν πάντες «οἱ κοπιῶντες καὶ πεφορτισμένοι» διὰ νὰ εὕρουν χαρὰν καὶ δροσιὰν οὐράνιον.

Ἀς ἔχουν πρὸ ὀφθαλμῶν τὴν μεγαλεπήβολον φυσιογνωμίαν τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς πᾶσαι αἱ γυναῖκες καὶ ἰδίως αἱ θρησκευόμεναι. Ἀς ἐμπνέωνται ἀπὸ τὸν ὅσιον καὶ ἀγνὸν βίον της καὶ ἄς μιμῶνται τὸν ζῆλον, τὴν δραστηριότητα καὶ τὰς θυσίας της διὰ τὴν ἀγάπην τοῦ πλησίον. Ἀλλὰ καὶ τὸ ἰσχυρὸν φύλον, τὸ τόσον περιφρονητικῶς ὁμιλοῦν ψέγον τὸ γυναικεῖον τοιοῦτον, ἀποβλέπον μὲ θαυμασμόν καὶ εὐγνωμοσύνην πρὸς τὴν ἀγίαν μορφήν τῆς Ὁσιομάρτυρος Παρασκευῆς ἄς μάθῃ νὰ ἐκτιμᾷ τὸ ἀσθενὲς φύλον, τὸ ὁποῖον ἐν τῷ χριστιανισμῷ ἀξιοποιεῖται καὶ ἀποβαίνει παράγων προαγωγῆς καὶ βελτιώσεως τῆς κοινωνίας καὶ εὐοίωνον σημεῖον διὰ μίαν καλλιτέραν αὔριον.

ΘΕΡΜΗ ΠΑΡΑΚΛΗΣΙΣ

Παρακαλοῦμεν τοὺς ὀφείλοντας χρήματα ἀπὸ ἡμεροδείκτης 1959, ὅπως σπεύσωσι καὶ ἐξοφλήσωσιν αὐτοὺς, διότι ἤρχισε ἡ ἐκτύπωσις τῶν νέων ἡμεροδεικτῶν 1960 καὶ ἔχομεν ἀνάγκην χρήματων.

Εἰς τὸ Περιθώριον τῆς Ἱστορίας

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΑΓΩΝΟΣ

Φ Ὁ τ α 1925

Τὸ Συμβούλιον συνέχεται εἰς τὸ σπῖτι τοῦ ἀειμνήστου ἀδελφοῦ Ἰωάννου Σιδέρη. Ἡ κατάδυσσις ἔπρεπε νὰ γίνῃ εἰς τὸ Παλαιὸν Φάληρον, εἰς τὸν Ἅγιον Γεώργιον τοῦ Ξηροταγάρου. Πρὸς παραπλάνησιν τῶν ἀρχῶν οἱ ἀκούραστοι ἐκεῖνοι ἀδελφοὶ ἀπεφάσισαν νὰ τελέσουν, τὸν ἁγιασμόν εἰς τοὺς Ἀγίους Θεοδώρους Νέας Σμύρνης τοῦ ἐκλεκτοῦ ἀδελφοῦ Δημοσθένους Τατάκη.

Τὸν ἅγιον ἐκεῖνον γέροντα, τὸν Ἰωάννην Φλωρον τὸν ἔστειλαν νὰ λειτουργήσῃ εἰς τὸν Ἅγιον Γεώργιον, ὅπου θὰ προσήρχετο καὶ ὁ κύριος ὄγκος τῶν ἀδελφῶν. Ἐνῶ ὁμως ὅλα ἦσαν ἑτοιμα, ἔξαφνα καταφθάνει ἰσχυρὰ ἀστυνομικὴ δύναμις 40 χωροφυλάκες καὶ ἓνας λόχος πεζικοῦ. Ἡ διαταγὴ ἦτο αὐστηρά, διότι ὁ τότε Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν Χρυσόστομος Παπαδόπουλος, διὰ νὰ ἐπιτύχῃ τὴν ἀποστολὴν τῆς ἰσχυρᾶς αὐτῆς στρατιωτικῆς δυνάμεως, παρέπεισε τὴν τότε Κυβέρνησιν Γονατᾶ, ὅτι διήθεν παρεσκευάζετο συνωμοσία κατὰ τῆς Δημοκρατίας!

Τοῦτο τὸ ἀπεκάλυψε ὁ ἐπὶ κεφαλῆς του ἀποσπάσματος εἰς τὴν διενεργηθεῖσαν εἰς τὸ ἀστυνομικὸν τμήμα ἀνάκρισιν.

Καταφθάνει λοιπὸν ἡ Δύναμις καὶ εἰσέρχεται βαναύσως εἰς τὸν ἱερὸν χώρον τοῦ Ναοῦ. Ἀμέσως προσπαθοῦν νὰ κατεβάσουν βιαίως τοὺς ψάλτας ἀπὸ τὰ ἀναλόγια. Δεξιὰ ἦτο ἓνα γεροντάκι, ὁ Γεώργιος Τσαντίλης. Ἀριστερὰ ἦτο ὁ Κων)νος Νικολακόπουλος. Οὗτος δὲν ὑπήκουσε εἰς τὴν Ἀγὴν καθόδου καὶ ἀπήντησε μὲ εὐγένειαν.

—Ἐδῶ διατάσσει ὁ Ἐσταυρωμένος. Ἐξω διατάσεις σύ, κ. ὑπομοίραρχε.

Τότε προσπαθεῖ βιαίως, ἀλλὰ δὲν ἐκατέρωθωσε τίποτε.

Εἰς τὸ δεξιὸν ἀναλόγιον ἀνέρχονται οἱ ἀδελφοὶ Δημ. Τσέντζος καὶ Περ. Γκέτουρας. Πλησίον τοῦ ἀναλόγιου ἦσαν αἱ ἀδελφαὶ Παν. Ἀρμενάκη καὶ Μαρ. Φωσκόλου.

Ὅταν λοιπὸν εἶδον τὸν ὑπομοίραρχον ἀσεβῶς νὰ βηματίζῃ καὶ νὰ φέρῃ τὸ πιλήκιον, χωρὶς νὰ σέβεται τὴν ἱερότητα τοῦ χώρου, ἡ Μαρία Φωσκόλου ραπίζει αὐτὸν καὶ τοῦ λέγει «ἀσεβέστατε ἐδῶ εἶναι Ἐκκλησία», ρίψασα κάτω τὸ πιλήκιον.

Ἡ ὁργὴ τῶν πραιτωριανῶν ἐξέσπασε ἐναντίον τῶν ἀδελφῶν Κ. Ρουσοπούλου καὶ Ν. Μελανίτου, τοὺς ὁποίους ἐκτύπησαν μέχρι αἱμοπτυσίας.

Μετὰ ταῦτα ὁ Κων)νος Νικολακόπουλος, χωρὶς νὰ φύγῃ, ἐνῶ ἠδύνατο, προσῆλθε αὐθορμήτως εἰς τὰς ἀρχάς. Μετ' αὐτοῦ συνελήφθησαν καὶ ἕτερα 29 ἄτομα, ἐν οἷς Α. Βαπορίδης, Α. Τζέντζος, Κ. Καραγιαννίδης, Α. Δεληβοργιάς, Ι. Σιδέρης, Γεώργ. Μικρούλης, Π. Γκέτουρας, Κ. Ρουσοπούλος, Στ. Ἀλλοίμονος, Χαρ. Μαστρογιάννης, Κ. Γωγάκης, Α. Παπαδόπουλος, Σταμ. Χαρατσῆς, Ν. Μελανίτης, καὶ ἄλλοι, τῶν ὁποίων ὁ ἀφηγού-

μενος δὲν ἐνθυμεῖται τὰ ὀνόματα. Ἀμέσως εἰς τὸ τμήμα τοῦ Παλ. Φαλήρου γίνεται ἔρευνα σωματικὴ διὰ νὰ εὑρουν ὅπλα ἢ ἐνοχοποιητικὰ ἔγγραφα. Εἰς ὅλους ἀνεκάλυψαν Εὐαγγέλια καὶ κομβοσχοίνια. Τότε μὲ ἀγανάκτησιν ὁ Διοικητὴς κτυπᾷ τὸ χέρι του στὸ γραφεῖο καὶ λέγει.

—Βρὲ δὲν πέφτει ἡ Δημοκρατία μὲ εὐαγγέλια καὶ σταυρούς!

Τότε ἐξ ὀνόματος ὅλων ὁ Κων)νος Νικολακόπουλος λέγει.

—Κύριε Διοικητά, ἡ Δημοκρατία στηρίζεται στὸ φιλελεύθερο κόμμα· λοιπὸν ἀπ' αὐτοὺς μερικοὶ ὅκο παίρνουν στ' ὄνομα τοῦ. Ἐ Βενιζέλου. Σκοπὸς μας εἶναι ἡ Ἐκκλησία καὶ ὄχι τὰ πολιτεύματα.

Μετὰ ἀπὸ ἐντολὴν τοῦ πρώτου Σώματος Στρατοῦ τοὺς ἄφησαν.

Δυστυχῶς ὁμως τὸν Ἅγιον Γεώργιον τὸν εἶχαν ἀμπαρώσει. Ἐξω ἔμενε ἡ ἀείμνηστη ἀδελφὴ τοῦ κ. Νικολακόπουλου, Βαλσάμω, ποὺ ἐφρονεύθη εἰς τὸ δυστύχημα Χαλκίδος.

Ὁ Παπα-Γιάννης ἐλειτουργοῦσε στὸ σπῖτι τοῦ Στρατηγοῦ Ἀντωνιάδη, στὸ Σύνταγμα.

Ἐν σώματι ὅλοι, ὅσοι ἀπέμειναν, περὶ τὰ χίλια (1.000) ἄτομα ἀνήρχοντο περὶ τὴν Λεωφόρον Συγγροῦ, ψάλλοντες μὲ ἐνθουσιασμό τὸ «ἐν Ἰορδάνῃ βαπτίζομένου Σου, Κύριε». Ἀγιασμὸ ὅλοι πῆραν ἀπὸ τὰ γραφεῖα.

Μὲ τέτοια μάχῃ ἐτελείωσε ἡ ἡμέρα τῶν Θεοφανείων τοῦ 1925.

Αὐτὸ τὸ ἀγνὸ φρόνημα, τὸ ἀγωνιστικὸ, ἐξακολουθεῖ νὰ πρυταννεύῃ καὶ σήμερα; Τότε ἀσφαλῶς θὰ νικήσουμε!

K. N.

Ἡ Δύναμις τῶν ἀναμνήσεων

Ἡ στήλῃ αὐτῇ πολλοὺς συγκινεῖ. Ὑπ' ὅψιν ἔχομεν μίαν ἐμπνευσμένη ἐπιστολὴ τῆς ἀδελφῆς Εὐγενίας Παπᾶ, ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴν. Παρακολουθεῖ τὴν στήλῃν αὐτὴν καὶ ἡ σκέψις τῆς ἐπιστρέφει στὰ εὐλογημένα ἐκεῖνα χρόνια.

Σταματᾷ στὴν Ὀμορφοκκλησιᾶ. Ἦταν Μ. Ἐβδομίδα. Ἡ Μ. Παρασκευὴ ἔχει πάντα πνευματικὴ γοητεία. Χιλιάδες ἔχουν μαζευτῇ. Τὸ βράδυ βγαίνει ὁ Ἐπιτάφιος. Ὁ παπᾶ-Γιάννης μπροστά. Φυσάει πολὺ καὶ ὁμως οὔτε ἓνα κεράκι δὲν οὖνι. Ἐνα συγκινητικὸν θαῦμα!

Ἀκόμα ἡ ἐδελφὴ Εὐγενία μᾶς ὑπενθυμίζει μιὰ πνευματικὴ ἐκδρομὴ ἀπὸ 4.000 ἄτομα μὲ τὸν Π. Παρθένιο στὴν Τήνον. Τὶ τάξεις! Τὶ συγκνήσεις! Τὶ σεβασμὸς στὴν Μεγαλόχαρη.

Ἀδελφὴ Εὐγενία, οἱ ἀναμνήσεις δὲν πεθαίνουν. Ζοῦν καὶ τρέφουν τὸ παρόν. Ἐχετε Δίκηρο.

ΕΓΚΥΡΟΣ ΚΑΙ ΚΑΤΗΓΟΡΗΜΑΤΙΚΗ ΦΩΝΗ

Οὐδείς δύναται νὰ ἀρνηθῇ εἰς τοὺς ζηλωτὰς πατέρας τοῦ Ἁγίου Ὁρους τὸ δικαίωμα νὰ ἔχωσιν γνώμην ἐπὶ τῶν ζητημάτων τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος. Ὅχι μόνον γνώμην δικαιоῦνται νὰ ἔχωσιν καὶ μάλιστα γνώμην αὐθεντικὴν, ἀλλὰ καὶ ἔγκυρον σύστασιν καὶ ὑπόδειξιν δύνανται νὰ ἐκφέρωσιν, πρὸς ἣν ἔχομεν ὑποχρέωσιν νὰ πειθαρχήσωμεν.

Ἰδοὺ λοιπὸν τὶ οὗτοι συνιστοῦν ἐν ἐπιστολῇ των πρὸς τὴν Ἐκκλησιαστικὴν Ἐπιτροπὴν. «...Οἱ *ζηλωταὶ πατέρες τοῦ Ἁγίου Ὁρους οἱ ἀπ' ἀρχῆς ὄντες ἐν τῷ Ἱερῷ τούτῳ Ἐκκλησιαστικῷ ἀγῶνι καὶ παντοιοτρόπως στηριζαντες καὶ ἐνισχύσαντες αὐτὸν διὰ τῆς ἀποστολῆς καὶ θυσίας πλείων ἐκ τῶν μελῶν αὐτῶν, ΑΠΟΔΟΚΙΜΑΖΟΥΣΙ τοὺς κατὰ τῆς ὑπαρχούσης Ἐκκλησίας Ἐπιτροπῆς ἐπαναστάνας εἴτε ἐκ τῶν Λαϊκῶν, εἴτε ἐκ τῶν κληρικῶν εἶναι οὗτοι, Καὶ δὲν ἀποκλείουσιν οἱ Ἀγιορεῖται ζηλωταὶ πατέρες τὸ δι' ἡσὺς διεπραχθῆσαν καὶ διαπραττόνται καὶ λάθῃ ἐκ μέρους τῶν ἀποτελούντων τὴν ὑπάρχουσαν Ἐκκλησιαστικὴν Ἐπιτροπὴν, ὅμως φρονοῦσιν, δι' ἀρμόδιον πρὸς ἐξέλεγχιν τῶν λαθῶν αὐτῶν εἶναι τὸ ΣΥΝΟΔΟΝ τοῦ Ἱερατείου συνερχόμενον ἐπὶ τὸ αὐτό. Ἀλλωστε καὶ δὲν εἶναι καὶ πολὺ μακρὰν ὁ καιρὸς τῆς συγκλήσεως, ἐφ' ὅσον μετ' ὀλίγου, μῆνας λήγει καὶ ἡ θητεία τῆς ὑπαρχούσης Ἐκκλ. Ἐπιτροπῆς.*

Τί ἔχει τις νὰ ἀπαντήσῃ;

ΑΠΟ ΤΗΝ ΔΡΑΣΙΝ ΤΗΣ ΕΠΑΡΧΙΑΣ

Ποταμιά—Θάσου.—Καὶ ἐφέτος ἐωρτάσθη μεγαλοπρεπῶς ἡ ἐτήσια Ἱερὰ Πανήγυρις τοῦ Ἱεροῦ ναοῦ Ἁγίων Ἀναργύρων Κοσμά καὶ Δαμιανοῦ. Στερούμενοι Ἱερέως προσήλθεν ὁ Ἐφημέριος Γ.Ο.Χ. Δράμας Αἰδес. Ἱερεὺς Μιχ. Ν. Σαββόπουλος πρὸς μεγάλην χαρὰν τῶν κατοίκων. Ἀφ' ἐσπέρας ἐγένετο μέγας Ἑσπερινὸς μετὰ παρακλήσεως. Τὴν ἐπομένην ἡν Ἱουλίου πανηγυρικὴ Θεία Λειτουργία μετ' ἁγιασμοῦ—ἀρτοκλασίας—κηρύγματος καὶ Ἱερᾶς Λιτανείας. Τὴν Ἱερὰν Πανήγυριν ἐτίμησαν οἱ κάτοικοι τοῦ χωρίου μας καθὼς καὶ προσκυνηταὶ ἐκ Δράμας καὶ Καβάλας.

ΙΔΡΥΣΙΣ ΝΕΟΥ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΚΟΥ ΣΩΜΑΤΕΙΟΥ

Καβάλα, Ἰούλιος 1959.—Τὰ μέλη τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος Γ.Ο.Χ. Καβάλας, ὁμοῦ μετὰ τῆς Διοικήσεως των καὶ τῇ εὐλογίᾳ τοῦ Αἰδес. Ἐφημερίου των Ἱερέω; Συμεῶνος Σπυρίδη, καὶ ἐν γενικῇ Συνελεύσει ἱδρυσαν Νέον Φιλάνθρωπικὸν Σωματεῖον ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «Φιλόπτωχον Ταμεῖον ὁ Ἅγιος Ἰωάννης Ἐλεήμων». Τὸ Πρωτοδικεῖον Καβάλας ἐνέκρινε τὸ Καταστατικὸν τοῦ Ἀγαθοεργοῦ τούτου Σωματείου—τὸ ὁποῖον ὑπὸ τὴν Διεύθυνσιν προσωρινοῦς Ἐπιτροπῆς χωρεῖ ἐπὶ τὰ πρόσφ' εἰς χριστιανικὰ ἔργα ἀγάπης τοῦ πληθόν.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΑΝΗΓΥΡΙΝ ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ
ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ ΤΟΥ ΑΘΗΝΙΤΟΥ

Κατανυκτικώτατα ἐωρτάσθη καὶ ἐφέτος ἡ ἐορτὴ τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου τοῦ Ἀθωνίτου παρὰ τὰ Μέγαρα Ἀττικῆς, ὅπου εὐρίσκεται ἡ Ἱερὰ Μονὴ τοῦ ἐκλεκτοῦ μας κληρικοῦ πατρὸς Γερωντίου Μαργιόλη καὶ ἡ ὁποία τιμᾶται μετὰ τὸ ὄνομα τοῦ ὡς ἄνω Ἁγίου.

Εἰς τὴν ἀγρυπνίαν παρευρέθησαν οἱ Ἀρχιμανδρίται: Θεόφιλος Τσίρμπας, Στέφανος Τσίκουρας, Παΐσιος Εὐθυμιάδης καὶ Ἱερομ. Γρηγόριος Παπαβλάχος καὶ Διονύσιος Καλάργγυρος οἱ ὁποῖοι συνελειτουργήσαν μετὰ τοῦ ἡγουμένου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἀρχιμ. Γερωντίου.

Εἰς τὸ τέλος τῆς λειτουργίας παρετέθη πλουσία τράπεζα εἰς τὴν ὁποίαν παρεκάθησαν οἱ ἱερεῖς καὶ πολλοὶ ἀπὸ τοὺς πιστοὺς.

Εὐχόμεθα χρόνια πολλὰ εἰς τὸν πατέρα Γερωντίον, τὴν ἐκλεκτὴν ἀδελφότητα τῆς Μονῆς καὶ εἰς ὅλους τοὺς παρευρεθέντας, εἰς τὴν ἱερὰν αὐτὴν πανήγυριν.

ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ ΙΕΡΟΥ ΝΑΟΥ ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΕΩΣ ΣΩΤΗΡΟΣ
(ΤΕΡΜΑ ΣΚΥΡΟΥ ΚΥΨΕΛΗ)

Τὴν 6ην τοῦ μηνὸς Αὐγούστου πανηγυρίζει ὁ παρὰ τὴν Κυψέλην Ἱερὸς Ναὸς Μεταμορφώσεως Σωτῆρος. Ἀφ' ἐσπέρας θὰ ψαλῇ ὁ Μέγας Ἑσπερινός, τὴν δὲ πρωΐαν ἡ Θεία Λειτουργία μετ' ἀρτοκλασίας.

Οἱ ἐπιθυμοῦντες ὅθεν νὰ παρευρεθῶσιν εἰς τὴν ἱερὰν ἐορτὴν αὐτὴν, δύνανται νὰ μεταβῶσι διὰ τῶν Λεωφορειῶν καὶ Τρόλλεϋ Κυψέλης' στάσις Σκύρου.

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

«ΚΟΣΜΑΣ ΑΙΤΩΛΟΣ». Τὴν Ὁρθόδοξον Βιβλιοθήκην ἐπλούτισε κατ' αὐτὰς ὁ ἀκαταπόνητος καὶ πολὺγرافος ἱεροκῆρυξ Ἀρχιμανδρίτης Αὐγουστίνος Καντιώτης μετὰ κομψὸν καὶ μικρόσχημον βιβλίον, ἀναφερόμενον εἰς τὸν βίον τοῦ μεγάλου διδασκάλου τοῦ Γένους καὶ ἐνθουσιώδους κατὰ τοὺς χρόνους τῆς δουλείας εὐαγγελικοῦ κήρυκος, Κοσμά Αἰτωλοῦ. Τὸ βιβλίον περιέχει καὶ διδασκὰς, ἀνταποκρινομένας καὶ εἰς τὰς σημερινὰς ἀνάγκας τῶν σημερινῶν Ὁρθοδόξων. Εἰς τὸ τέλος ἔχει καὶ ἀκολουθίαν. Πρόκειται περὶ ἐξαιρετοῦ καὶ ἀπαραιτήτου διὰ πάντα χριστιανὸν βιβλίου.

ΕΚΤΥΠΟΥΤΑΙ

Ἀπαραίτητος διὰ πάντα χριστιανὸν εἰδικώτερον διὰ τοὺς πνευματικοὺς πατέρας: ΣΥΣΤΗΜΑ ΙΕΡΑΣ ΒΕΟΜΟΛΟΓΗΤΙΚΗΣ.

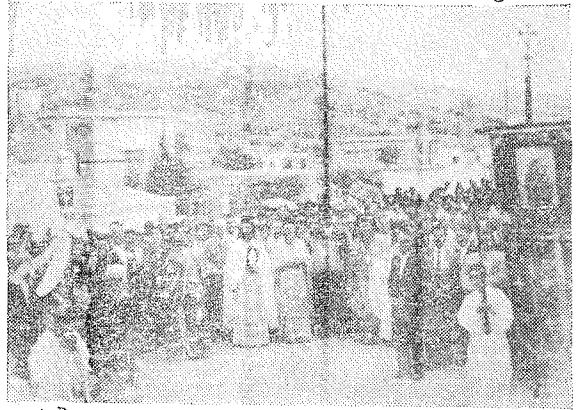
Ἐκδόσεις

«ΠΗΓΗ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ»

Γεγονότα καὶ Κρίσεις

26 ΙΟΥΛΙΟΥ ΟΣΙΟΠΑΡΘΕΝΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΑΓ. ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΣ

Ἐορτίζει ὁ ἐν Μοναστηρακίῳ ἱερός Ναὸς τῆς Ἀγίας Παρασκευῆς Ἀφ' ἑσπέρας ὑὰ ψαλμὴ κατανυκτικὸς Ἑσπερινὸς. Τὴν ἡμέραν τῆς ἐορτῆς λαμπρὰ λειτουργία μετ' ἀρτοκλασίας καὶ Θείου κηρύγματος. Διοσκούρων 6.—Μοναστηράκι

Χάριν τοῦ Ἱεροῦ Ἀγῶνος

Ὁ τέως ὑπουργὸς καὶ λαμπρὸς νομικὸς κ. Παντ. Ροζάκης, πολλάκις πολλὰς ὑπηρεσίας προσενεγκὼν ὑπὲρ τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος, προέβη εἰς μίαν ἀκόμην πράξιν ἀγάπης καὶ ἐκτίμησ. ὡς πρὸς ἡμᾶς. Οὕτω ἔθεσε εἰς τὴν διάθεσιν ἡμῶν σώματα τοῦ ἐπιστημονικοῦ ἔργου τοῦ «Διπλωματικῆς Ἱστορίας» ἵνα ἐκ τῆς διαθέσεώς του ὠφεληθῇ δι' ἐνὸς ποσοστοῦ καὶ τὸ ταμεῖον τοῦ Ἱεροῦ Ἀγῶνος. Εἰς τὸ βιβλίον αὐτὸ ἐκτίθενται αἱ κυριώτεραι διπλωματικαὶ ἐνέργειαι τῆς νεωτέρας Εὐρωπαϊκῆς Ἱστορίας.

Λόγοι ἐκτίμησως πρὸς τὸν συγγραφέα ἐπιβάλλουν τὴν ἐφ' ἐκάστον παρατήρησιν καὶ ἐκάστης ἐνορίας ἀγορὰν ἀντιτίπων.

Λόγοι Ἑωσφόρου...

Δὲν ὑπάρχει ἀντίρρησης, ὅτι ὁ κομμουνισμὸς ἀποτελεῖ τὴν ἑκφράσιν τοῦ ἀπαισιωτέρου ὀλισμοῦ καὶ ἐπομένως ἀρνησιν τῶν θρησκευτικῶν ἀξιών καὶ πάσης ὑπερφυσικῆς πραγματικότητος. Παρουσιάζεται ἐπ' ἐσχάτων καὶ ἀντίχριστος. Οὕτω ὁ ἀρχηγὸς τοῦ Ρωσικοῦ Κράτους Κρούτσεφ ἀπὸ Ραδιοφώνου εἶπε «Τί εἶδου; Θεὸς εἶναι, ἀφοῦ δὲν μπορεῖ νὰ ἀποδείξῃ τὴν ὑπαρξί του». Ἀνὸς δὲ Παντοδύναμος Θεὸς πράγματι ὑπάρχει, γὰρ τί δὲν κάνει ἕνα τοῦλάχιστον θαῦμα οὕτως ὥστε νὰ μὴν ἔχη κανεὶς πιά ἀμφιβολίας γιὰ τὴν ὑπαρξί του». Ἀπὸ τοῦ ραδιοφώνου τοῦ κομμουνισμοῦ ὤμιλησε ὁ ἑωσφορικὸς ὀρθολογισμὸς. Οὕτε ἡ πρώτη φορὰ οὕτε ἀσφαλῶς ἡ τελευταία εἶναι, ὅπου ἡ πίστις ὡς πνευματικὸν γεγονός ἀντιμετωπίζει τὸ φανατικὸν πείσμα τοῦ Ὁρθολογισμοῦ. Ἀλλὰ καὶ διὰ μίαν ἀκόμην φορὰν διαγράφεται λαμπρὰ ἡ νίκη τῆς πίστεως.

Ἐπανάστασις ἀγάπης»

(Ν. Ψαρουδάκης)

Μίαν νέαν καὶ φερέλπιδα δυνατότητα κοινωνικοῦ πραγματισμοῦ ἀποκαλύπτει ὁ ἀγνὸς μαχητὴς κ. Ν. Ψαρουδάκης. Τὴν δυνατότητα τῆς θεωρήσεως τοῦ κοινωνικοῦ προβλήματος ὑπὸ τὸ χριστιανικὸν πρίσμα καὶ τὴν ἐπίλυσιν μετὰ τὴν χριστιανικὴν πίστιν. Ἐφ' ὅσον ὁ χριστιανισμὸς εἶναι ἡ ἀπόλυτος ἀλήθεια θὰ πρέπει νὰ διαποτίσῃ ὅλας τὰς σχέσεις τοῦ ἀνθρώπου, τὰς δημοσίας καὶ ἰδιωτικὰς καὶ νὰ διαμορφώσῃ ὕγιες κοινωνικὸν σχῆμα. Αὐτὸ εἶναι τὸ περιεχόμενον τοῦ ἀνωτέρω βιβλίου.

Δὲν ἀποκρύπτομεν τὴν ἀνακούφισιν, ποὺ αἰσθανόμεθα σκεπτόμενοι τὰς ἀπροσμετρήτους ὠφελείας, ποὺ θὰ εἶχε ἡ διάρθρωσις τῆς κοινωνίας ἐπὶ τῶν χριστιανικῶν ἀρχῶν. Αὐτὸ ὅμως ἐξαρτᾶται ἀπὸ ὅλους μας. Καὶ αὐτὸ εἶναι τὸ μήνυμα τοῦ βιβλίου.

Ἀπὸ τὴν κατανυκτικὴν τελετὴν τῶν Ἀγίων Πατέρων Παανίας. Ἡ περιφορὰ τῆς Ἀγίας Εἰκόνης

Ὁ ἀντιπρόεδρος Ἱερᾶς Κοινότητος Θεσσαλονίκης

Κατ' αὐτὰς ἦλθε εἰς τὰς Ἀθήνας ἐκ Θεσφονικῆς ὁ ἀντιπρόεδρος Ἱερᾶς Κοινότητος Θεσφονικῆς κ. Παν. Κοσσαρᾶς. Οὗτος, γνωστὸς διὰ τὸν φλογερὸν ζῆλον του καὶ τὴν ἐπαινετὴν δραστηριότητα ὑπὲρ τῆς ἀγωνιζομένης Ὁρθοδοξίας, συνεσκέφθη ἐπανειλημένως μετὰ τῆς Ἐκκλησίας. Ἐπιτροπῆς καὶ διεβίωσε αὐτὴν περὶ τοῦ ὀφειλομένου πρὸς αὐτὴν σεβασμοῦ τοῦ κέντρου Μακεδονίας. Εἰς ἄλλην σελίδα ἀναγράφομεν τὴν κίνησιν τῆς Ἱερᾶς ἐν Θεσφονικῇ Κοινότητος.

ΔΙΕΥΚΡΙΝΙΣΙΣ

Κατόπιν ἐπιστολῆς τὴν ὁποίαν ἐλάβομεν ὑπὸ τοῦ κ. Κωνσταντίνου Ἀλ. Νικολακοπούλου, Ἀσφαλιστοῦ, κατοικοῦ Ψυχικοῦ, διευκρινίζομεν ὅτι οὗτος οὐδεμίανσχέσιν ἔχει μετὰ τὸν ἀδελφὸν Κωνσταντῖνον Νικολακόπουλον, συνεργάτην τῆς «Φωνῆς τῆς Ὁρθοδοξίας».

ΟΙ ΜΕΤΑΝΑΣΤΑΙ ΤΗΣ ΑἰΩΝΙΟΤΗΤΟΣ

ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΩΝ ΑΡΓΥΡΟΣ

Ὡς μαχητὴς ἐπὶ τῶν ἐπαλξεων ἔπесе ὁ αἰδεσιμώτατος ἱερεὺς Παντελεήμων Ἀργυρὸς. Τὴν 5ην Ἰουλίου, ἡμέραν Σάββατον μετὰ τὴν γλυκεῖαν ἡρεμίαν τοῦ πιστεύοντος ἐγκατέλειψε τὰ φθαρτὰ καὶ πρόσκαιρα διὰ νὰ πτερυγίσῃ πρὸς τὰ οὐράνια σκηνώματα τοῦ Κυρίου τὰ ἀγαπητὰ!

Ἐψηρῆσε μετ' ἀφροσύσεως τὸν ἱερὸν ἀγῶνα καὶ ἐφημέρευσε θαρσύνων εἰς τὸν ζῆλον τῶν Εὐαγγελιστῶν.

Τῆς κηδείας προέστη ὁ ἱερεὺς Νικόλαος Καλοσκάκης, τὸν δὲ ἐπικήδειον ἐξεφώνησε ὁ διάκονος Σπυρίδων Ἐρμογένους.

Αἰωνία ἡ Μνήμη!

